

SĂCĂRÂMB, 27 august 1946, seara, sub stele

Pe Tudor l-am iubit din prima clipă. Începeam liceul în noua școală inaugurată în Zlaști de un grup de părinți entuziaști care contribuiseră la construirea ei. Îmi ocupasem un loc într-o bancă de lângă fereastră. Acum, priveam cu interes în jur, dornică să-mi cunosc noii colegi, când a apărut el în cadrul ușii. Am rămas secerată cu privirea fixată în ochii lui de un albastru cum eu nu mai văzusem. Ceva miraculos s-a întâmplat, pentru că el s-a îndreptat direct spre locul meu. Așa am devenit colegi de bancă, apoi colegi de studenție, acum colegi de viață. Încetul cu încetul, ne-am descoperit noi fațete ale sufletelor noastre, cu bunele și relele lor. Pe cele bune le-am îmbrățișat, de cele rele am luptat să scăpăm. Nu cu efort, ci în firescul lucrurilor. Așa am trăit și momentele atât de greu de învins din zorii acestei zile de neuitat. Asta a fost soarta noastră, altă soluție nu exista. Nu am de ce să mă întreb, știu că vin vremuri grele pentru noi, ca pentru

toți oamenii cinstiți de aici ca și de pretutindeni. Oare o fi găsit drumul indicat de părinte către cabana ascunsă din văiuga de sub piatra Tigăilor Mici? La poalele peretelui care bloca poteca, după emiterea unor semnale sonore și luminoase, urma să aștepte venirea unui partizan care să-l însoțească. Părintele îl echipase în acest scop cu o lanternă și un fluier obișnuit.

Va trebui să mă îngrijesc de straie pentru iarnă. Părintele Gheorghe va ști cum să-i parvină toate cele de trebuință.

TIMIȘOARA, septembrie 1946

Plec la Timișoara la facultate. Mama mi-a trimis geamantanul preferat al tatei, când acesta se ducea la București cu sarcini de la Combinat. „La minister” cum îi plăcea ei să denumească călătoria. În geamantan orânduise cu grijă tot ce o tânără femeie, căci asta eram acum, are nevoie. Printre lucruri am găsit și câteva rânduri, pline de informații utile, chiar dacă erau scrise incorect:

„Tata este bine, l-au dus la Gherla. Ștefan o să te vadă la Timișoara. Eu o să mă rog pentru toți pe care vă doresc cât mai repede împreună. Poate de Sfintele sărbători ale Crăciunului. Mama”. Atât. Mama nu a fost niciodată o femeie iscusită în ale vorbirii. Sau poate așa înțelegea dânsa că este normal să comunice cu familia. Pentru că, în rest, nu aș putea spune că avea, ceea ce s-ar numi astăzi, o viață socială.

Nici nu trecuse o săptămână de la revenirea mea la facultate când, de-abia sculată din somn, portarul căminului studentesc

mă anunță că sunt căutată de un anume Ștefan. Semn rău pentru o vizită la această oră timpurie. Bănuiala mea se adevărește. Îmi spune că ieri a avut loc o ședință la Filozofie în care Tudor a fost exclus din facultate. Bineînțeles cu tot tacâmul de rigoare; colegi de an obligați să înfierceze dușmanul, cuvântări moralizatoare, dar și pline de amenințări din partea decanului dar și a unui individ necunoscut ce nu a catadicsit să-și scoată șapca de pe cap și care pretindea că e trimis de partid! Nimeni, afară de Ștefan, nu cunoaște statutul meu real, însă sunt destui cei care știu suficient despre relația noastră. Va trebui să dispar înainte ca reverberațiile spectacolului să ajungă în ograda mea. Decanul facultății este un om integru și competent. M-a felicitat anul trecut când am luat examenul despre documente din Evul Mediu referitoare la țara noastră, disciplină condusă chiar de el. Am cerut o audiență în care l-am rugat să-mi aprobe transferul la București. S-a uitat îndelung către mine, apoi fără o vorbă care oricând putea fi interpretată, a rugat-o pe secretară să-mi pregătească actele. Între timp el avea să vorbească cu colegul său din capitală. Așa

se face că în aceeași seară plecam cu personalul de 10 către București. O singură siluetă se mai desprindea cu greu pe peronul gării.